

NEOBVYKLÉ VÁNOCE

Jméno autora: Lilou Grec

Věk: 9 let

Adresa: [REDACTED]

Ahoj, já jsem Rypi. Nemám žádnou sestru ani bratra, ale mám mámu a tátu. Mám ještě malého robůtka Pityho. Mám 9 let. Jsme mimozemská rodina a jsme 37 x-trilionů od planety Země.

Dnes je 23. prosince, rok 937. Bydlíme v luxusní vesmírné vzducholodi. Je 6 hodin večer a jdeme hledat na asteroidech vzácné kameny. To je zvyk, který se dělá v nejvýznamnější den v ročním období, které zrovna je. Jdu tam poprvé, se mnou jde táta a robůtek Pity. Máma zatím doma dělá vesmírné řízkoplacky. Hledali jsme do 7 hodin, já s robůtkem jsme našli růžový kámen. Vrátili jsme se za tátou, který byl přilepený k slizkému smaragdu. Nevšiml si totiž, že lepší. Pomohli jsme mu a pak jsme šli domů.

Doma maminka odlepila tátovi z ruky smaragd. Dali jsme si vesmírné řízkoplacky. Po dobré večeři jsme šli spát. Bylo ráno a dívali jsme se na pohádky. Přitom jsme pouštěli lodičky. Na oběd jsme měli řepovou polévku, špenát s hrníčkovými knedlíky a jako dezert jsme měli perníčky.

Po obědě jsme začali chystat past na zlaté prasátko. Ta se dělá tak, že na komín dáme perníky. Když jsme dodělali past, šli jsme s našimi 94 zlatými prasátky bruslit. Tolik už jsme jich totiž při tomto vánočním zvyku pochytali, každé je z jiných Vánoc. Ale v tom jedno malé mámino prasátko vypadlo do vesmíru. „Co budeme dělat?“ řekla maminka. A v tom přišla babička i s prasátkem, které před chvílí vypadlo.